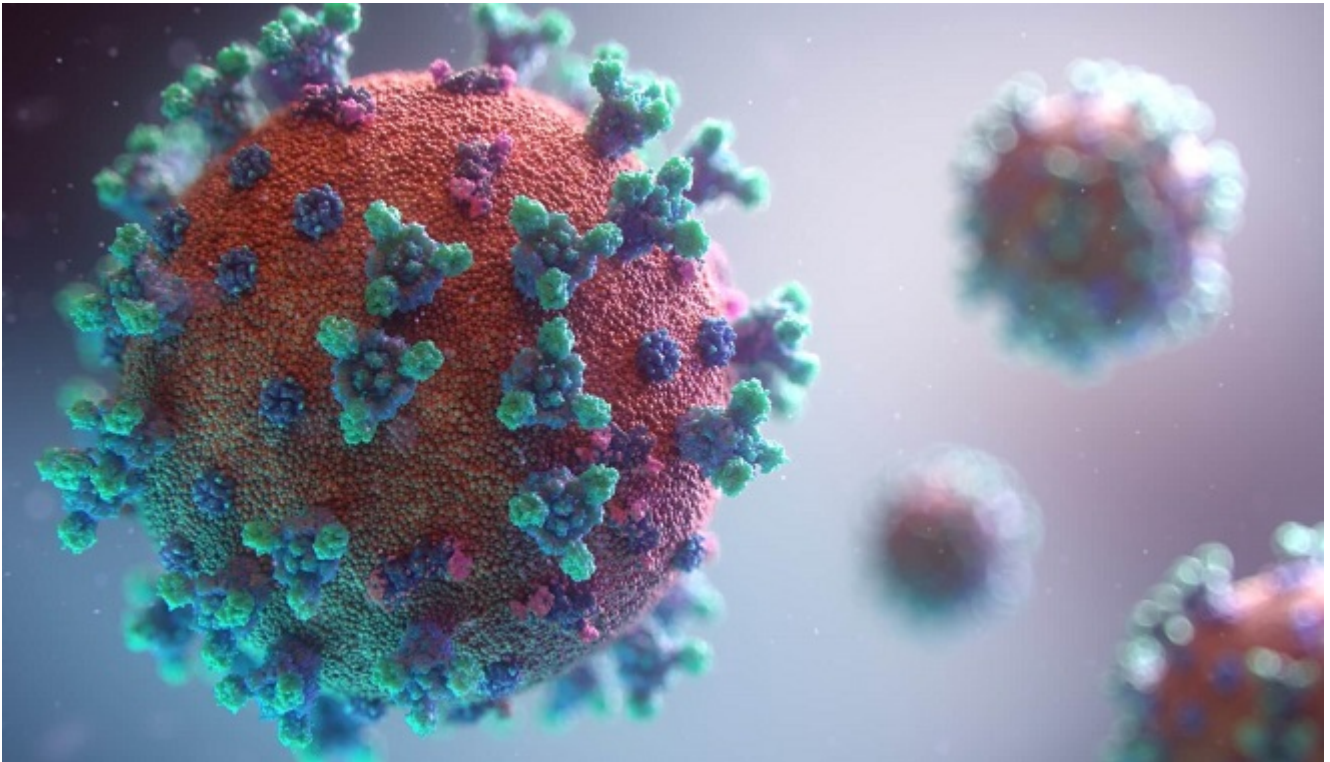

Προβληματισμοί για τις προφητείες και τον κορονοϊό

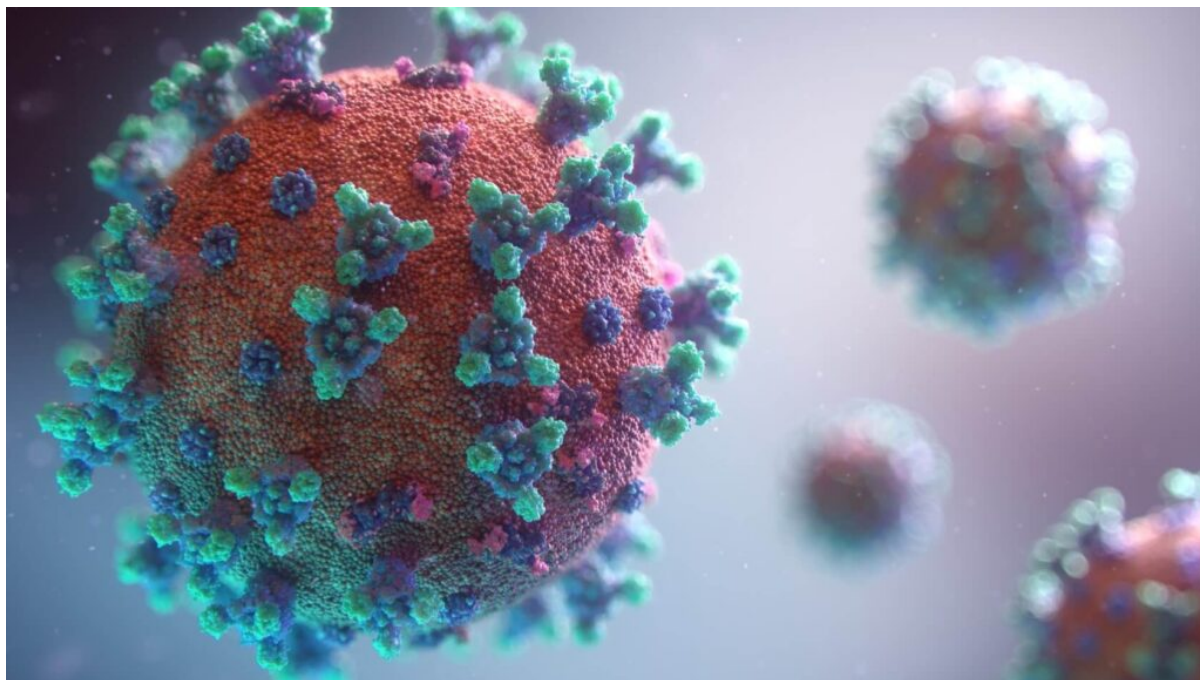
[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Είναι καλό να μπαίνουμε κάποτε στη θέση των ανθρώπων που δεν είναι των Κατηχητικών και των Θρησκευτικών ομιλιών, αλλά ούτε και των συχνών ακολουθιών, χωρίς, ωστόσο, να θεωρούνται άθεοι. Απλά, μένουν κάπως μακριά από τα «εκκλησιαστικά δρώμενα», μ' ένα σκεπτικισμό και ουσιαστικό προβληματισμό.

Αυτοί, λοιπόν, οι άνθρωποι, ακούγοντας και διαβάζοντας, μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, περί προφητειών, περί σχέσης κορονοϊού και χάριτος του Θεού, περί δαιμονοποίησης του επικείμενου εμβολίου κι ένα σωρό «περί», τι άραγε να λένε;

Αλήθεια, ποιος σοβαρός άνθρωπος θα πάρει στα σοβαρά όλ' αυτά που διατείνονται και υποστηρίζουν ρασοφόροι και μη; Τόσο φτηνό θέμα κατόνησε ο Λόγος του Θεού, ώστε ο κάθε άσχετος να εκφέρει άποψη και να τον ερμηνεύει; Τέτοιας πνευματικής ποιότητας ήταν οι άγιοι των ημερών μας, που να εκλαμβάνονται ως μελλοντολόγοι; Η θεολογία της Εκκλησίας είναι οι προφητείες; Δεν είναι προτεσταντικής προέλευσης η προβολή των δυσκολιών (πολέμων, σεισμών, πείνας κ.α.) που ενδεχομένως να έλθουν, με στόχο να «μετανοήσουν» οι άνθρωποι; Δεν δημιουργεί ψυχικά αρρωστημένους η αλλαγή της ζωής, δηλαδή η μετάνοια, που στηρίζεται στο φόβο χωρίς την αγάπη και το φιλότιμο, κατά τον άγιο Παΐσιο;

Είναι κάποιιοι προβληματισμοί μου... Ξέρω, βέβαια, ότι σε κάποιους «υπερασπιστές της Ορθοδοξίας» δεν θα αρέσουν. Ο π. Αλέξανδρος Σμέμαν, στο Ημερολόγιό του^[1], γράφει: «Τίποτε δεν είναι πιο επικίνδυνο όσο η φανατική υπεράσπιση της Ορθοδοξίας». Ας με παρακάμψουν... Απευθύνομαι σε όσους προβληματίζονται κι αναζητούν την Αλήθεια, με νηφαλιότητα και σοβαρότητα. Γιατί αυτοί μπορούν να υποψιαστούν ότι η Αλήθεια δεν βρίσκεται ούτε στο φανατισμό ούτε στον εκφοβισμό. Κι ακόμα πως δεν την εκφράζουν όσοι επιδιώκουν την προβολή στις τηλεοράσεις, όσοι θέλουν να το παίζουν σωτήρες υποτιμώντας τους ταπεινούς και συνετούς, χαρακτηρίζοντάς τους δειλούς.

Πώς κατόρθωσε ο πονηρός διάβολος να μπλέξει το θέμα κορονοϊός με την πίστη και να συγχίσει τους χριστιανούς... Πώς καταφέραμε να εστιάσουμε την προσοχή μας στα πιθανά μελλούμενα αντί στο τώρα της ζωής μας, δηλαδή της σχέσης μας με το Χριστό και τους ανθρώπους... Πώς τα αυτονόητα έγιναν αιτία διχασμού και διαφορετικών απόψεων...

Δεν μπορούμε να παραθεωρήσουμε το γεγονός πως, πέρα από την όποια σύγχυση, η Εκκλησία έχει και τους ανθρώπους της, κυρίως κληρικούς, που με το λόγο ή τη σιωπή τους, με την όλη παρουσία τους, μαρτυρούν για τη σοβαρή της στάση απέναντι στα όποια δύσκολα παρόντα και μέλλοντα. Δεν είμαστε έρμαιο στην ανύπαρκτη τύχη ή στην υπαρκτή κακία κάποιων. Έχουμε ένα Θεό - Πατέρα που μας αγαπά χωρίς όρια, που δεν μας εγκαταλείπει ποτέ και που μπορεί, στηριγμένος σ' αυτή την αγάπη, να μεταποιήσει ακόμα και τις δυσκολίες σε ευλογίες.

Μια τέτοια πίστη - εμπιστοσύνη μπορεί να παρακάμψει τους όποιους προφητολόγους - κινδυνολόγους και να καλλιεργήσει την προσευχή και τη μελέτη, μέσα στο σώμα της Εκκλησίας, που οδηγεί στο Χριστό που είναι η Αλήθεια και η ελευθερία.

[1] Εκδ. Ακρίτας, 2002, 6.87

<https://bit.ly/34KW7YH>